



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

13. november 2025*

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2011/7/EU – bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner – anvendelsesområde – artikel 2, nr. 1) og 3) – begrebet virksomhed – begrebet handelstransaktion – aftale om levering af juridiske tjenesteydelser i forbindelse med stiftelse af et handelsselskab – direktiv 93/13/EØF – artikel 2, litra b) – begrebet forbruger – fysisk person, der har benyttet advokattjenester med henblik på at stifte et handelsselskab«

I sag C-197/24 [Šilarský]ⁱ,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Mestský súd Bratislava IV (byretten i Bratislava IV, Den Slovakiske Republik) ved afgørelse af 13. februar 2024, indgået til Domstolen den 12. marts 2024, i sagen,

AK

mod

RU,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Jarukaitis, Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Fjerde Afdeling, og dommerne M. Condinanzi, N. Jääskinen og R. Frendo (refererende dommer),

generaladvokat: D. Spielmann

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den slovakiske regering ved E.V. Larišová og A. Lukáčik, som befuldmægtigede,

* Processprog: slovakisk.

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

– Europa-Kommissionen ved P. Kienapfel, R. Lindenthal og D. Milanowska, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. april 2025,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 2, artikel 2, nr. 1) og 3), og artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT 2011, L 48, s. 1) samt af artikel 2, litra b), og artikel 8 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem AK, der er et selskab, der leverer juridiske tjenesteydelser, og RU, en fysisk person, vedrørende betaling af skyldige salærer for levering af juridiske tjenesteydelser.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2011/7

- 3 Følgende fremgår af ottende betragtning til direktiv 2011/7:
»Dette direktivs anvendelsesområde bør begrænses til betalinger, der sker som vederlag for handelstransaktioner. Dette direktiv bør ikke regulere transaktioner med forbrugere [...]«
- 4 Direktivets artikel 1 med overskriften »Genstand og anvendelsesområde« bestemmer følgende i stk. 2:
»Dette direktiv finder anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner.«
- 5 Nævnte direktivs artikel 2 med overskriften »Definitioner« har følgende ordlyd:
»I dette direktiv forstås ved:
1) »handelstransaktioner« forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod vederlag

[...]

3) »virksomhed« enhver enhed bortset fra en offentlig myndighed, der handler som led i selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, uanset om aktiviteten kun udøves af en enkelt person

[...]«

6 Samme direktivs artikel 6 med overskriften »Kompensation for omkostninger ved inddrivelse« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner i henhold til artikel 3 eller 4, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR.«

Direktiv 93/13

7 Artikel 1, stk. 1, i direktiv 93/13 foreskriver:

»Formålet med dette direktiv er indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere.«

8 Direktivets artikel 2, litra b), har følgende ordlyd:

»I dette direktiv forstås ved

[...]

b) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv.«

9 Nævnte direktivs artikel 8 foreskriver:

»Medlemsstaterne kan inden for det område, der omfattes af dette direktiv, vedtage eller bevare strengere bestemmelser, der er forenelige med traktaten, for at sikre en mere omfattende beskyttelse af forbrugerne.«

Slovakisk ret

Handelsloven

10 § 369c i zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (lov nr. 513/1991 om handel) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »handelsloven«), foreskriver følgende i stk. 1 og 2:

»(1) Ved forsinkelse fra skyldnerens side har kreditor [...] ret til fast kompensation for inddrivelsesomkostninger, uden at der er behov for at sende en særskilt rykker. Størrelsen af den faste kompensation for inddrivelsesomkostninger fastsættes af Vláša Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks regering) ved bekendtgørelse.

(2) Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis kravet udspringer af en forbrugeraftale, og skyldneren er en forbruger.«

Civillovbogen

- 11 § 52 i zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (lov nr. 40/1964 om den civile lovbog) af 26. februar 1964 i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »civillovbogen«), foreskriver:

»(1) En forbrugeraftale bør forstås som enhver aftale indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, uanset dens juridiske form.

(2) Bestemmelserne om forbrugeraftaler samt eventuelle andre bestemmelser om retsforhold, hvor forbrugeren er part, finder altid anvendelse, når dette er til fordel for den kontraherende part, som er forbrugeren. Alle kontraktlige arrangementer eller aftaler, hvis indhold eller formål er at omgå denne bestemmelse, er ugyldige. Civillovbogens bestemmelser har altid forrang i alle retsforhold, som en forbruger er indgået i, også selv om handelslovens bestemmelser normalt ville finde anvendelse.

(3) En erhvervsdrivende er en person, der handler inden for rammerne af sin erhvervmæssige eller anden økonomiske virksomhed ved indgåelse og udførelse af en forbrugeraftale.

(4) En forbruger er en fysisk person, der ved indgåelse og opfyldelse af en aftale med en erhvervsdrivende ikke handler inden for rammerne af sin økonomiske virksomhed eller anden erhvervmæssige aktivitet.«

Advokatloven

- 12 § 18, stk. 4, i zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (lov nr. 586/2003 om advokathvervet og om ændring og supplering af lov nr. 455/1991 om udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed (lov om selvstændig erhvervsvirksomhed)) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »advokatloven«), bestemmer:

»I forbindelse med udførelse af juridiske tjenesteydelser er en advokat forpligtet til at informere klienten, som er forbruger af juridiske tjenesteydelser, om størrelsen af vederlaget for den juridiske tjeneste, inden denne ydelse påbegyndes. I modsat fald vil han ikke være berettiget til vederlag [...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 13 AK, som er et selskab, der leverer juridiske tjenesteydelser, anlagde sag ved Mestský súd Bratislava IV (byretten i Bratislava IV, Slovakiet), som er den forelæggende ret, med påstand om, at RU, der er en fysisk person, tilpligtes at betale salær for levering af juridiske tjenesteydelser og et fast beløb på 40 EUR som kompensation for inddrivelsesomkostninger i henhold til handelslovens § 369, som gennemfører artikel 6 i direktiv 2011/7 i slovakisk ret.

- 14 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at RU, som ønskede at stifte et selskab med begrænset ansvar efter slovakisk ret, som hun skulle være medstifter af, partner i og direktør for, i 2022 kontaktede en advokat, der efterfølgende blev partner i sagsøgeren i hovedsagen. Der blev indgået en mundtlig aftale om levering af juridiske tjenesteydelser mod et fast salær.
- 15 Ifølge den forelæggende ret blev der udarbejdet et udkast til selskabsaftalen og yderligere dokumentation, som efterfølgende blev sendt til RU, ligesom der blev fremsendt en faktura, som ikke var blevet betalt på forfaldsdatoen, dvs. den 17. januar 2023.
- 16 Inden for rammerne af hovedsagen har RU bestridt at have indgået en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser og at have indgået en aftale om betaling for disse tjenesteydelser, idet selskabsaftalen og de øvrige dokumenter var blevet fremsendt til RU uden forudgående anmodning herom. RU er desuden af den opfattelse, at tvisten som følge af hendes egenskab af forbruger skal reguleres af de civilretlige bestemmelser, mens AK har gjort gældende, at der er tale om en handelstvist, der er reguleret af de handelsretlige bestemmelser.
- 17 På denne baggrund har Mestský súd Bratislava IV (byretten i Bratislava IV) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
 - »1) Skal artikel 1, stk. 2, sammenholdt med artikel 2, nr. 1) og 3), samt artikel 6, stk. 1, i [direktiv 2001/7] fortolkes således, at (i) begrebet en »virksomhed« også omfatter en fysisk person, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede benytter advokattjenester til at oprette et handelsselskab, hvor den pågældende skal være medlem af bestyrelsen samt være en af de to stiftere og partnere, og (ii) begrebet en »handelstransaktion« omfatter en transaktion, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede fører til, at advokaten yder tjenester til denne person med henblik på stiftelse af et handelsselskab?
 - 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, skal begrebet »forbruger« i artikel 2, litra b), i [direktiv 93/13], sammenholdt med artikel 8 i dette direktiv, [da] fortolkes således, at dette begreb i en situation som den i hovedsagen omhandlede også omfatter en fysisk person, over for hvem der gøres krav gældende i henhold til en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser, hvis genstanden for denne aftale var tjenesteydelser med henblik på oprettelse af et handelsselskab, og sagsøgte skulle være medlem af bestyrelsen samt være en af de to stiftere og partnere i dette selskab?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 18 Det bemærkes, at det af AK anlagte søgsmål bl.a. er støttet på handelslovens § 369, som gennemfører artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/7, der er omhandlet i det første spørgsmål, i slovakisk ret. Sidstnævnte bestemmelse pålægger medlemsstaterne at sikre, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR.
- 19 Det fremgår imidlertid af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at den forelæggende rets spørgsmål nærmere bestemt vedrører begreberne »handelstransaktion« og »virksomhed« som omhandlet i dette direktiv.

- 20 Det skal således lægges til grund, at den forelæggende ret med sit første spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 1, stk. 2, i direktiv 2011/7, sammenholdt med dette direktivs artikel 2, nr. 1) og 3), skal fortolkes således, at den omstændighed, at en fysisk person har benyttet sig af en advokats ydelser med henblik på at stifte et handelsselskab, som den pågældende skulle være medstifter af, partner i og direktør for, i sig selv er tilstrækkelig til at kvalificere denne person som »virksomhed« og dermed den transaktion, der er indgået med denne advokat, som »handelsmæssig« i disse bestemmelsers forstand.
- 21 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 1, stk. 2, i direktiv 2011/7 finder dette anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for »handelstransaktioner«. Dette begreb er i direktivets artikel 2, nr. 1), defineret som »forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod vederlag«. Sidstnævnte bestemmelse skal læses i lyset af ottende betragtning til nævnte direktiv, hvori det præciseres, at transaktioner med forbrugere er udelukket fra direktivets anvendelsesområde (jf. i denne retning dom af 15.12.2016, Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, præmis 30, og af 13.1.2022, New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 22 I henhold til artikel 2, nr. 3), i direktiv 2011/7 er en »virksomhed« i bestemmelsens forstand enhver enhed bortset fra en offentlig myndighed, der handler som led i selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, uanset om aktiviteten kun udøves af en enkelt person.
- 23 Det bemærkes ligeledes, at direktiv 2011/7 erstattede Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EFT 2000, L 200, s. 35). Domstolen har imidlertid allerede med hensyn til de bestemmelser i sidstnævnte direktiv, der svarer til dem, der er nævnt i denne doms præmis 21 og 22, fastslået, at kravet om, at en person som enhed skal handle som led i en økonomisk aktivitet eller som led i selvstændig erhvervsmæssig aktivitet, indebærer, at denne person, uanset dennes retlige form og status i national ret, udøver denne aktivitet på en struktureret og stabil måde. Denne aktivitet kan ikke begrænse sig til en særskilt og enkeltstående levering, og den pågældende transaktion skal indgå i nævnte aktivitet (jf. i denne retning dom af 15.12.2016, Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, præmis 33 og 34).
- 24 Med henblik på en sådan vurdering skal samtlige omstændigheder i forbindelse med den pågældende transaktion tages i betragtning (jf. i denne retning dom af 15.12.2016, Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, præmis 41).
- 25 I det foreliggende tilfælde fremgår det ikke af forelæggelsesafgørelsen, at RU, som er en fysisk person, på en struktureret og stabil måde udøvede en selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, inden for rammerne af hvilken den transaktion, hvorved RU benyttede advokattjenester, indgår.
- 26 Denne betragtning er ligeledes til hinder for den hypotese, som den forelæggende ret har henvist til, hvorefter RU kan kvalificeres som en virksomhed på grund af den omstændighed, at hun anmodede om juridiske tjenesteydelser med henblik på en fremtidig erhvervsaktivitet. Kravet om, at den pågældende transaktion skal indgå i den pågældende persons selvstændige økonomiske eller erhvervsmæssige aktivitet, skal nemlig vurderes på tidspunktet for gennemførelsen af denne transaktion (jf. i denne retning dom af 14.11.2024, Agenciart – Management Artístico, C-643/23, EU:C:2024:959, præmis 35). I denne henseende kan muligheden for, at denne persons status udvikler sig, bl.a. som følge af den tidligere transaktion, ikke ændre

den egenskab, som den pågældende havde på tidspunktet for transaktionens gennemførelse (jf. i denne retning hvad angår direktiv 93/13 dom af 20.3.2025, Arce, C-365/23, EU:C:2025:192, præmis 51).

- 27 Selv om det følger af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 24, at forbindelsen mellem den omhandlede transaktion og det formål, der forfølges af den person, der indgår den, kan være et af de forhold, der skal tages i betragtning ved vurderingen af, om direktiv 2011/7 finder anvendelse i en given sag, er denne forbindelse desuden ikke i sig selv tilstrækkelig til at fastslå, at RU handlede som »virksomhed« som omhandlet i artikel 2, nr. 3), i direktiv 2011/7, da hun indgik den i hovedsagen omhandlede transaktion.
- 28 I denne henseende ønsker den forelæggende ret oplyst, om den praksis fra Domstolen, der følger af dom af 3. juli 1997, Benincasa (C-269/95, EU:C:1997:337), og af 14. marts 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165), eventuelt er relevant for den foreliggende sag, for så vidt som der i de sager, der gav anledning til disse domme, blev taget hensyn til visse faktiske omstændigheder med henblik på at konkludere, at den pågældende person udøvede en erhvervsmæssig aktivitet.
- 29 Det skal imidlertid bemærkes, at disse to sager vedrørte fortolkningen af reglerne om retternes kompetence i sager om forbrugeraftaler, og at Domstolen i disse sager fortolkede begrebet »forbruger« som omhandlet i disse kompetenceregler. Selv om det i første række i ottende betragtning til direktiv 2011/7 præciseres, at transaktioner med forbrugere ikke er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er dets anvendelighed i artikel 1 defineret positivt med henvisning til »handelstransaktioner« mellem »virksomheder«.
- 30 I anden række har direktiv 2011/7, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 40 og 42 i forslaget til afgørelse, til formål at modvirke forsinkede betalinger og at beskytte kreditor effektivt mod sådanne forsinkelser (jf. i denne retning dom af 12.12.2024, Tusnia, C-725/23, EU:C:2024:1015, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Disse formål er således forskellige fra dem, der forfølges med de kompetenceregler, der er fortolket i de i denne doms præmis 28 nævnte domme.
- 31 Det må derfor konkluderes, at de betragtninger, som Domstolen lagde til grund i disse domme, ikke kan overføres på fortolkningen af begrebet »virksomhed« som omhandlet i direktiv 2011/7.
- 32 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 2, i direktiv 2011/7, sammenholdt med dette direktivs artikel 2, nr. 1) og 3), skal fortolkes således, at den omstændighed, at en fysisk person har benyttet sig af en advokats ydelser med henblik på at stifte et handelsselskab, som den pågældende skulle være medstifter af, partner i og direktør for, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at kvalificere denne person som »virksomhed« og dermed den transaktion, der er indgået med denne advokat, som »handelsmæssig« i disse bestemmelsers forstand.

Det andet spørgsmål

- 33 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, litra b), i direktiv 93/13, sammenholdt med dette direktivs artikel 8, skal fortolkes således, at en fysisk person, over for hvem der gøres en fordring gældende, der følger af en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser med det formål at stifte et handelsselskab, som den pågældende skulle være medstifter af, partner i og direktør for, er omfattet af begrebet »forbruger« som omhandlet i dette direktiv.

Om Domstolens kompetence

- 34 Den forelæggende ret har anført, at hovedsagen ikke vedrører problematikken om urimelige kontraktvilkår i en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger. Den er imidlertid af den opfattelse, at den ønskede fortolkning af bestemmelserne i direktiv 93/13 er nødvendig, såfremt den fysiske person, der er sagsøgte i hovedsagen, ikke er omfattet af begrebet »virksomhed« som omhandlet i artikel 2, nr. 3), i direktiv 2011/7, eftersom begrebet »forbruger« i civillovbogens § 52, stk. 4, som gennemfører artikel 2, litra b), i direktiv 93/13 i slovakisk ret, er gentaget i advokatlovens § 18, stk. 4, som er omhandlet i tvisten i hovedsagen.
- 35 I denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at Domstolen er kompetent til at træffe afgørelse om en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende EU-retlige bestemmelser i tilfælde, hvor de EU-retlige bestemmelser er blevet gjort anvendelige af national ret på grund af den heri foretagne henvisning til disse bestemmelsers indhold, også selv om de faktiske omstændigheder i hovedsagen ikke er direkte omfattet af EU-rettens anvendelsesområde (dom af 7.11.2018, K og B, C-380/17, EU:C:2018:877, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis, samt af 24.11.2022, Cafpi og Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, præmis 30).
- 36 I sådanne tilfælde er det nemlig afgjort i Den Europæiske Unions interesse, at bestemmelser, der er hentet fra EU-retten, fortolkes ensartet, således at senere fortolkningsuoverensstemmelser undgås (dom af 7.11.2018, K og B, C-380/17, EU:C:2018:877, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis, samt af 24.11.2022, Cafpi og Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, præmis 31).
- 37 En af Domstolen anlagt fortolkning af EU-retlige bestemmelser i situationer, der ikke er omfattet af disse bestemmelsers anvendelsesområde, er således berettiget, såfremt disse bestemmelser af national ret er blevet gjort anvendelige i sådanne situationer på direkte og ubetinget vis med henblik på at sikre en ensartet behandling af disse situationer og af de situationer, der er omfattet af de nævnte bestemmelsers anvendelsesområde (dom af 7.11.2018, K og B, C-380/17, EU:C:2018:877, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis, samt af 24.11.2022, Cafpi og Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, præmis 32).
- 38 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret, som er den eneste, der har kompetence til at fortolke den nationale lovgivning inden for rammerne af det retslige samarbejde, der er fastsat i artikel 267 TEUF, anført, at den slovakiske lovgiver ved hjælp af advokatlovens § 18, stk. 4, har besluttet ligeledes at anvende begrebet »forbruger« i civillovbogens § 52, stk. 4, direkte og ubetinget på området for advokatsalærer. Af denne grund er en fortolkning af dette begreb nødvendig for, at den kan afgøre den tvist, der verserer for den.
- 39 Den forelæggende ret har ligeledes anført, dels at civillovbogens § 52, stk. 1, ligesom direktiv 93/13 finder anvendelse på »enhver aftale, uanset dens juridiske form, når den er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger«, dels at civillovbogens § 52, stk. 4, gennemfører artikel 2, litra b), i direktiv 93/13 i slovakisk ret, idet den i det væsentlige gengiver denne bestemmelses ordlyd.
- 40 Under disse omstændigheder er det afgjort i Unionens interesse, at Domstolen udtaler sig vedrørende den ønskede fortolkning.
- 41 Det må derfor fastslås, at Domstolen har kompetence til at besvare den forelæggende rets andet spørgsmål.

Realiteten

- 42 Det skal indledningsvis bemærkes, at artikel 8 i direktiv 93/13 har til formål at give medlemsstaterne mulighed for under overholdelse af EUF-traktaten at sikre forbrugeren et højere beskyttelsesniveau ved at fastsætte strengere nationale bestemmelser end bestemmelserne i nævnte direktiv (jf. i denne retning dom af 21.9.2023, mBank (Det polske register over ulovlige vilkår), C-139/22, EU:C:2023:692, præmis 39). I det foreliggende tilfælde vedrører den forelæggende rets andet spørgsmål imidlertid definitionen af begrebet »forbruger« og ikke vurderingen af, om de pågældende nationale bestemmelser eventuelt er strengere.
- 43 Det følger heraf, at denne artikel 8 ikke er relevant med henblik på en hensigtsmæssig besvarelse af det andet spørgsmål.
- 44 Hvad angår dette direktivs artikel 2, litra b), defineres en »forbruger« som en fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv.
- 45 Den pågældende persons egenskab af »forbruger« skal således afgøres på grundlag af et funktionelt kriterium, der består i at bedømme, om det pågældende kontraktforhold indgår i aktiviteter, der falder uden for vedkommendes erhverv. Domstolen har derudover haft anledning til at præcisere, at begrebet »forbruger«, som omhandlet i artikel 2, litra b), i direktiv 93/13, har en objektiv karakter og er uafhængigt af den konkrete viden, som den pågældende person kan have, eller de oplysninger, som denne person faktisk besidder (dom af 8.6.2023, YYY. (Begrebet »forbruger«), C-570/21, EU:C:2023:456, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 46 Det er således gennem en henvisning til karakteren af de kontraherende parter – om de handler inden for rammerne af deres erhvervsmæssige virksomhed eller ej – at direktiv 93/13 definerer de aftaler, det finder anvendelse på (dom af 21.3.2019, Pouvin og Dijoux, C-590/17, EU:C:2019:232, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 Som anført i denne doms præmis 25 og med forbehold for den efterprøvelse, som den forelæggende ret skal foretage, fremgår det i det foreliggende tilfælde ikke af nogen af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, at den fysiske person, der er sagsøgte i hovedsagen, på tidspunktet for indgåelsen af aftalen om levering af juridiske tjenesteydelser udøvede selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, som denne aftale kunne være indgået i.
- 48 Denne vurdering ændres ikke af den omstændighed, at det formål, som RU forfulgte, var at udøve en erhvervsmæssig aktivitet.
- 49 Domstolen har nemlig allerede fastslået, at en persons status som »forbruger« som omhandlet i direktiv 93/13 skal vurderes på tidspunktet for indgåelsen af den omhandlede aftale (jf. i denne retning dom af 20.3.2025, Arce, C-365/23, EU:C:2025:192, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 I denne henseende kan den omstændighed, at situationen for den fysiske person, der er sagsøgte i hovedsagen, kunne udvikle sig, ikke ændre den status, som sagsøgte i hovedsagen havde på tidspunktet for indgåelsen af den omhandlede aftale (jf. i denne retning dom af 20.3.2025, Arce, C-365/23, EU:C:2025:192, præmis 51).

- 51 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 2, litra b), i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at begrebet »forbruger« som omhandlet i denne bestemmelse omfatter en fysisk person, som har indgået en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser med henblik på at stifte et handelsselskab, som den pågældende skulle være medstifter af, partner i og direktør for, på betingelse af, at denne person på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke udøvede en selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, som denne aftale kunne være indgået i.

Sagsomkostninger

- 52 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, sammenholdt med dette direktivs artikel 2, nr. 1) og 3),**

skal fortolkes således, at

den omstændighed, at en fysisk person har benyttet sig af en advokats ydelser med henblik på at stifte et handelsselskab, som den pågældende skulle være medstifter af, partner i og direktør for, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at kvalificere denne person som »virksomhed« og dermed den transaktion, der er indgået med denne advokat, som »handelsmæssig« i disse bestemmelers forstand.

- 2) Artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler**

skal fortolkes således, at

begrebet »forbruger« som omhandlet i denne bestemmelse omfatter en fysisk person, som har indgået en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser med henblik på at stifte et handelsselskab, som den pågældende skulle være medstifter af, partner i og direktør for, på betingelse af, at denne person på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke udøvede en selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, som denne aftale kunne være indgået i.

Underskrifter